

IDELETTE DE BURE

JOHN CALVIN'IN KARISI

Yeni Antlaşma'da imanlı kadınlara ne de onurlu bir yer verilmiştir! Tanrı'nın kilisesinin tarihi boyunca yaşamları ve tanıklıklarıyla ışıdayan örnekler olan kadınlar yer almaktadır. Bazıları İsa'nın uğruna şehit edilmiş, bazıları kendilerini Hristiyan anneler ve eşler olarak adanmış, bazılarının da şiiysel armağanları büyük bereket olmuştur.

Reformasyon dönemi, Tanrı'nın öne çıkardığı birçok nezaketli kadınla damgalanmıştır. Hanımefendiler (kadın kelimesi yerine leydi ya da hanımefendi) tabiri soylu bir kana sahip ya da kraliyet ailesine aitlermiş gibi özellikle kullanılmıştır. Soylu Huntingdon Kontesinin 1.Korintliler 1:26 ayetine -"Birçoğunuz soylu kişiler değildiniz"- "Tanrı'ya hamd olsun ki 'hiçbiriniz' demiyor" demiştir.

Luther ve öğrencilerinin yönettiği Wittenburg'e ek olarak Strasbourg 1530'larda oldukça ilgi çekici ve hayat dolu bir şehirdi. Son on yılda işkenceden kaçan birçok insan için özellikle de Fransızlar için bir sığınak haline gelmişti. Bu kişiler ülkelerinde Müjdenin ortaya çıkmasıyla buldukları yeri terk etmek zorunda kalan ilk kişilerdi. Bucer ve Capito Strasbourg'ta protestan pastörlerdi ve Reformasyonun en tehlikeli görevi- Kutsal Yazılar'ın, Luther'in ve diğerlerinin yazılarının çevrilmesi- üniversitelerde ve şehir meydanlarında günün konusuydu. Halka açık tartışmalar ve hatta halk için günlük oturumlar ve konferanslar yapılırdı.

Tüm bunlara ilgi duyan sıradan vatandaşlar arasında Müjde'nin uğruna Strasbourg'ta yaşamaya gelen Liege'li John Storder ve karısı Guelderland'lı Idelette de Bure bulunuyordu. Gerçekten de mülteci olarak gelip gelmediklerini bilemiyoruz, ama "aydınlanmış ve coşkun imanlı kişiler" olarak bilinirdi. İlk başta Protestanlığın bir kolu olan ama daha sonra Protestanlık inancından ayrılan Anabaptistlere bağlıydılar.

Bir gün John Calvin'in Strasbourg'a gelmesi ve Fransız topluluğunun pastörü olması için davet edildiği haberi geldi. Herkes bu habere ilgi gösterdi, çünkü bu adam Fransız sektöründe ünlüydü ve hemen hemen herkesin elinde küçük kitabı(daha sonra altı cilt olan) Hristiyan İnancının Temelleri bulunuyordu. Calvin bu kitabı hem Protestanların hem de papa yanlılarının kafasındaki karmaşayı gidererek Reform inancının gerçekte ne olduğunu ve şehit edilenlerin neden şehit edilmiş olduğunu anlatmak için yazdı.

Ayrıca William Farel ve Calvin'in Cenevre'den sürgün edildiklerini de biliyorlardı ve bütün halk bu genç adamı karşılamaya hazırды. Calvin'in isteği hayat boyu Basle'de çalışmak, öğrenim görmek olsa da Bucer ve Capito bu görevi sunmuştu ona. Konsey de üniversitede teoloji profesör görevini garantiliyordu.

Eylül 1538'te geldi ve görevine hemen başladı. Güzel konuşma sanatının ünü şehrin her tarafına yayılmadan kısa bir süre önce John Storder ve karısı Calvin'i dinlemeye gitti. Vaaz verme şekliyle, alçakgönüllüğü ve yorumladığı her noktada açıklığıyla büyülenmişlerdi. Kutsal Yazıları yorumlamakta büyük ustalık gösteriyordu, ama daha da önemli olan Kutsal Yazılar'a olan sevgisi yüzünde parıldıyordu. Kutsal Yazılar'ın esinleme olduğuna olan sıkı inancı onları da etkilemişti. Kısa bir süre sonra Anabaptistlere katılmayı bırakıp, Fransız kilisesine katılmaya başladılar.

Calvin'in aynı zamanda Kutsal Yazılar'la ilgili günlük ders vermesi ve haftada dört vaaz vermesi gerekiyordu. Storder ve Idelette ellerinden gelebildiği kadar (iki küçük çocukları vardı) bunlara katılmaya çalışıyordu ve bu Tanrı adamı tarafından Kutsal Yazılar'ın derin doktrinleri yorumlandıkça yüreklerine işliyordu. "İkna ediliyorlardı ve bu doktrinleri benimsiyorlardı."

Calvin'i evlerine davet ettiler ve sıcak bir dostluk gelişti. William Farel'in ve onun Cenevre'de şehir ve kiliseyle tartışmakla geçen zorlu iki yılı duymuşlardı. Reform önderleri şehre hüküm sürüyor, fakat şehrin idari makama sahip olmayan üyeleri her köşede ihtilaf ve kışkırtmalar başlatıyordu. Calvin'in kilise yönetimindeki değişmez ilkesi kutsal olan şeylerin kutsal olmayanlara verilmemesi ve gerçek bir Hristiyanlığın yaşam içinde Hristiyan yürüyüşüyle birlikte götürülmesi gerektiği idi. Bu ilke kiliseye daha çok dindarlık ve devlet yönetimine daha çok ahlak ve özgürlük getirecekti. Bunu onlara söylediğinde birçoğu hemfikirdi, fakat bazıları hayatlarına sınır getirilmesine ve azarlanmaya tahammül edemediler. Sonuç olarak Calvin ve Farel o günahkar, gürültücü, Strasbourg'tan çok farklı olan o şehirden sürgün edildiler.

Calvin hiç durmadan çalıştı: pastörlük görevlerini çok ciddi bir şekilde üstlendi, üniversitede dersler verdi, Hristiyan İnanıcının Temelleri kitabını altı bölümden on yediye çıkardı ve yayınladı. Argümanlarını sunmaktaki yeteneğiyle birlikte açık vizyonu ve teolojisiyle bir tartışmacı olarak politik (İmparator tarafından) ve dini (Papa tarafından atanan temsilciler) birliği sonrasında uğraştıran sayısız konferansta Strasbourg'un vekili/temsilcisi olarak seçildi. Her durumda sonuç bir çıkmazdı. Hiçbir şey Papalığı ve Reform inancını birleştiremezdi. Calvin'in ilk konferanstan aldığı tek memnun edici sonuç Philip Melancthon'la tanışmasıydı, bu her iki Tanrı adamı için de sevindiriciydi. Melancthon oldukça az bir maaş alıyordu (üç yıldır orada olmasına rağmen konsey çok düşük bir maaş veriyordu) ve şüphesiz Fransız mülteciler de ona hiçbir maddi destek sağlayamayacaktı. Babasının varlığına da başvuramıyordu ve bu nedenle acı da olsa yaşamak için bazı kitaplarını satıyordu. Storderların misafirperverliği onu oldukça hoşnut etmişti, ama paradan hiç söz etmiyordu. Kendilerini şekillendirdikleri gibi onların öğrencileri olduğunu düşünmeyi seviyordu, gerçek bilgilerine ve sevgilerine ve de "yaşamlarının sadeliği ve kutsallığına" hayranlık duyuyordu.

Bu sıcak dostluk iki yıl sürdü ve sonra keder girdi evlerine. Veba! Dehşet uyandıran sözcük. John Storder bu hastalığın pençesine düşmüş, onun kurbanı olmuştu. Üç günde hastalık ilerledi ve bir iki hafta içerisinde de Idelette dul çocukları da babasız kalmıştı. Bu felaket başlarına geldiğinde Calvin onlarla mıydı? Bilemiyoruz. Öfkeyle kuduran bir salgın olmasa gerek, çünkü bu küçük alanda hastalığın bulaştığı başka bir kişi görmüyoruz. Şimdi ev temizlenecekti ve yaşama devam edilecekti. Genç pastör bu tatlı ev sahibinin evine yine gidiyor ve onu teselli ediyordu. Idelette de ona yemek yapıyor, sıkıntılarını dinliyor ve onun öğretilerini dinliyordu.

Özellikle onunla tanışmaya ve onu dinlemeye Strasbourg'a gelen yabancılar için mevkisinin daha güvenli ve daha saygın olması için arkadaşları Calvin'e evlenmesi ve kendine ait bir evi olması gerektiğini söyledi. Calvin bu soruyu kendi kendine iyice düşündü ve bir arkadaşına evlenmek istediğini söyledi. "Ruhumu kazanacak tek güzellik seçici olmayan, tutumlu, iffetli, sabırlı ve sağlığıma özen gösteren bir kadındır." Aslında uzaktan bir eş ararken şunları da söyledi, "ve eğer ününü içinde hiç para olmayan iyi nitelikleriyle dolu bir çeyiz olarak tanımlıyorsa" (ama bu kadının nitelikleri başarısız oldu ve Calvin'in arama çabaları burada hızlıca sona erdi). Tüm bu süre zarfında Idelette'nin evine gidiyor, onun masasında yiyor, çocuklarına bakarken onu izliyor ve onunla sohbet etmekten keyif alıyordu. Yaşamını bekar biri olarak sürdürmeye karar vermişken bir arkadaşı gelip şu soruyu sordu: "Peki ya nazik ve

şefkatli Idelette?” Calvin’in gözleri artık Idelette’nin niteliklerini görüyordu. Idelette onun yaşlarında idi, nazik, iyi ve akıllı biriydi. Aniden ona ilgi göstermeye başladı ve birkaç ay içinde onunla evlendi. Tüm dostları buna çok sevindiler ve tören neşe içinde ama sadelikle, o zamanın geleneklerine göre kutlandı. Yeni bir eve taşındıklarıyla ilgili bir kayıt bulunmamaktadır. Muhtemelen Storder’ın evine yerleştiler. Ancak mutlu bir birlikteliktir.

Altı aydır evliydim ki Cenevre’den geri dönmesi için ısrar dolu taleplerin ilk üçü ellerine ulaştı. Farel’i ve onu sürgün eden dört Cenevre konsey üyesinin hiçbiri yoktu- birisi darağacına, ikisi ölüme ve biri de sürgüne gönderilmişti. Bir zamanlar reform inancı sisteminin ahlaki avantajlarını görmeye başlayan şehir şimdilerde büyük bir karmaşa içinde ve papalık başa geçince bağımsızlığını yitirecek bir yer haline gelmişti. Hepsini vaaz kürsüsünden ve konsey makamından otoriter bir sesin yankılanmasına ihtiyaç olduğunu fark etmişlerdi ve Cenevre’den sürgün ettikleri Calvin ihtiyaç duydukları tek kişiydi. “Fakat tehlikeli olduğunu bildiğim bu girdabın içine kendimi atmaktan korkuyorum” diye yazdı Calvin Farel’e. Bu iki Protestan pastör arasında ve diğer kişilerden ısrar mektupları gelip gitmeye devam etti. Sonunda Bucer, Calvin’in gitmekte ne kadar isteksiz olduğunu görmesine rağmen, gitmesi gerektiğinin bir görev olduğunu söyledi. Calvin pes etti. Eğer Bucer bunun onun bir görevi olduğunu söylüyorsa, gitmesi gerekti. Kabul etti ve Cenevre hemen ona eşlik etmesi için bir elçi gönderdi. Saygıdeğer birçok konsey üyesiyle yola çıktı, Neufchatel’de arkadaşı Farel’i görmek için bir süreliğine durdular. Bir iki hafta sonra üç at ve bir vagon Idelette ve eşyaları için ve çocuklarını koruması için de bir elçi gönderildi.

Rue des Chanoines’in tepesinde onları, arkasında küçük bir bahçesi ve Lemman Gölü, Cura dağları ve bir tarafta Alplere uzanan dağ manzaralı yeni evlerine götürmek için bir at temin edildi. Calvin’e Cenevre para birimine göre on iki mısır ve iki fıçı şarap ölçüsünde 500 Cenevre meteliği verildi. Gelişyle bir de cübbe verildi kendisine.

Calvin yeni işine hemen başladı, “Tanrı’nın Sözü’nde bize öngördüğü gibi Kutsal Kitapsal bir kilise-devlet şeklinde devlet hemfikir olmadan kilise devletle birlikte yönetilemez” dedi. Presbiteryen bir sistemi içeren bir tasarı planladı, insan ahlakı yalnızca vaaz edilmemeli ama aynı zamanda ihlal eden olursa kilise tarafından cezalandırılmalı dedi. Bu tasarı konsey üyeleri tarafından incelendi, iki yüzü tarafından onaylandı, Büyük Konsey tarafından kabul edildi ve halkın oylamasına sunuldu. Tüm bunlar üç ay içerisinde gerçekleşti!

Mizah anlayışı olmayan tarihçiler Calvin’in Cenevre’sini hiçkimsenin gülmediği ve Calvin’in bizzat kendisinin bir zalim ve zorba olduğu kurak bir yer olarak resmetmiştir, ancak zamanın belgeleri daha farklı bir resim sunmaktadır, hiçbir zaman unutulmamalı ki Cenevre halkının kendisi olumlu oy kullanmıştır. “Düzenli olarak tapınmaya katılmaya, çocuklarını Tanrı korkusuyla yetiştirmeye, sefahattan ve ahlaksız eğlencelerden kaçınmaya, giyimlerinde ve evlerinde sadelik içinde yaşam sürdürmeye söz verdiler.” Cenevre vatandaşları tek beden halinde Aziz Petrus Kilisesi’ni doldurup her bir kural okunduğunda ellerini havaya kaldırıp kabul ettiklerinde muhtemelen bu Calvin’e İsraililerin Yeşu’ya Tanrı’ya hizmet edeceklerini yalnızca O’nun sesine itaat edeceklerini söz verdikleri o muhteşem sahneyi hatırlatmıştır.

Avrupa’nın ve hatta dünyanın sosyal tarihinin en etkileyici sahnelerinden biriydi bu. Diğer reformcular da bazı idealler öne sürdü, ancak hiçbiri Calvin gibi bu kadar açık ve net kuralları ortaya koymadı ya da hiçbiri bunları uygulamaya koyabilecek kadar özgür olmadı.

Calvin yalnızca otuz iki yaşında yoğun bir vatandaşlık görevi üstlenmişti, her hafta komite toplanıyor, vaaz veriyor, öğretiyor, yazıyor ve yazışmalar yapıyordu. Sabah 5’te kalkar ve bir öğrencisine öğretmeye başlardı. Hristiyan İnancının Temelleri’nin üçüncü baskısını yazıyor aynı zamanda Kutsal Kitap’ın birçok kitabıyla ilgili yorum kitapları yazıyordu. Idelette’nin

sağlığına duyduğu sevgisi ve şefkati arzuladığı tek şeydi. Neşeli ve telkin edici sözleriyle ruhu kederlendiğinde, omzundaki yüklere Avrupa'daki Protestanlıkla ilgili duyduğu sıkıntıların yükü eklendiği zaman teselli buluyordu. "Ne olursa olsun onun Calvin'e verdiği teselli Tanrı için doğrudur: Idelette her zaman onun yanındaydı ve önüne ne tehlike çıkarsa çıksın onunla göğüs germeye hazır olduğundan Calvin emindi."

Haziran 1542'de, yeni rejimin Cenevre'de uygulanmasının ilk yılında Idelette bir oğul doğurdu ve ciddi bir şekilde hastalandı. Calvin, karısı dostları olan Lausanne'deki Peter Viret'e bir mektup yazdı, "Bu kardeşinin sana nasıl bir ıstırap içinde yazdığını bilemezsin. Karım erken doğum yaptı ve çok ciddi hasta. Tanrı bize merhamet göstersiz!" Idelette iyileşti ve ailenin en büyük umudu bu çocuk üzerinde yoğunlaştı. Cömert Sağlayıcı'nın soyları olarak verdiği bu çocuk için minnettarlık duydular. Lütuf tahtının öneünde ne zaman diz çökseler ateşli dualarının konusu bu çocuk. Ancak küçük oğulları onlardan çok erken alındı. Idelette zayıf düştü. "Kardeşime selam ederim" diye yazdı Calvin Viret'e "ve de dostça ve dindar tesellisinden minnet duyduğum karına. Bir katip aracılığıyla yazabilir ancak, bu yüzden ona bir mektup yazmak zor olacaktı. Tanrı oğlumuzun ölümüyle bizlere derin ve acı bir yara verdi. Ama Kendisi bir Babadır ve çocukları için neyin gerekli olduğunu bilir."

İki yıl sonra bir kızları oldu, ama 30 Mayıs'ta Calvin Farel'e "Küçük kızım sürekli ateşler içinde" diye yazdı ve kısa süre sonra kızları öldü. Üçüncü çocukları oldu ama o da aynı şekilde bebekken öldü. Tüm bu zorlu görevlerinin ortasında bunlar Calvin ve Idelette'nin derin kederleriydi. Papa yanlı yazarlar Calvin'e duydukları kinden ötürü Calvin için zalim sözler sarf ettiler, "Idelette'yle evlendi, hiç çocukları yok. Ama kadın hala başkışede. Bu rezil adamın soyu olmamalı." Bunun gibi bazı cümleler Calvin yaşarken de sarf edildi. Calvin bir arkadaşına şunları yazıyor: "Baudouin benim bir soy istememle kızdırıyor beni. Tanrı bana bir oğul verdi ama geri aldı. Baudouin çocuğumun olmayışıyla alay ediyor, beni küçük düşürüyor. Hristiyan dünyasında sayısız oğlum var oysa ki."

Cenevre'nin ismi ünlendikçe nüfusu da Calvin tarafından eğitilmek için Fransa'dan, İngiltere'den, İtalya'dan, Hollanda'dan gelen meraklı öğrencilerin akınıyla arttı.

Bu sıralarda Cenevre'de sıcak bir şekilde karşılanan mülteci Fransızca Mezmur çevirilerinden yaptığı yirmi üç mezmur ilahisini yayınlayan Fransız şair Clement Marot'tu. Bu kitap şaşırtıcı bir hızla Reform kiliseleri arasında yayılmaya başladı, ülkenin her yanında söylenilmeye başladı; bu yüzden Sorbonne Marot'u kara listeye aldı ve ilk olarak Kraliçe Margueritte'nin sıcak bir şekilde onu karşıladığı Navarre'ye daha sonra İtalya'ya, oradan tekrar Fransa'ya ve yaşamının sonlarına doğru Cenevre'ye kaçtı. Calvin ve Idelette ona yardım etti ve misafirperverlik gösterdi. Calvin çok geçmeden bu ilahilerin değerini gördü, yirmi beş mezmur daha bestelemesini istedi ve bu kitap bir önsözle 1543'te yayınlandı. Kitabın kopyaları Fransa'da, Belçika'da, Hollanda'da, İsviçre'de basıldı ve hatta talebi karşılamakta güçlük çekiyorlardı. Topluluk için tapınmada yer almak yeni bir şeydi. Geçmişte kilise topluluğu, korodaki erkek çocuklar ölü bir dilde ilahi söylerken sessiz kalmak zorundaydı. Bu koro üyelerinin içinde ufacak bir saygı yoktu! Ama şimdi ibadetin nasıl ilerlediğini biliyorlar ve ilahi söyleyebiliyorlardı. Bu sevindiriciydi! Bu ilham vericiydi! Calvin de sözlerin yüceliğine ve güzelliğine uygun melodinin önemini düşünüyordu ve günün en önemli müzisyenlerine başvurdu. Strasbourg'lu William Franc olumlu yanıt verdi ve onun sayesinde birçok güzel Cenevre melodisine sahibiz. Şimdi "Eski Yüzüncü" kiliselerde ve hatta evlerde söylenebiliyordu. Christoffel Appell am Zell topluluğunun çok büyüdüğünü ve bu nedenle çayırılara taşındığını söylemektedir. "Dağların yankıları vaizin ve mezmurların sellerin sesiyle harmanlanmasına cevap verdi."

“Bu, Müjde’nin yayılmasını kudretle katkıda bulunan bir yönetmelikti yalnız” der bir tarihçi “Hristiyan evlerinde gündüz ve akşam tapınmasının önemli bir kısmı haline gelmiştir.” Idelette kocası için bu ilahi rahatlama nasıl da hoşnut olmuştur! Tıpkı rahiplerin okuma yazma bilmeyen çocuklara, okuma bilmeseler de köy evlerinde söyleyecekleri ve tıpkı kendileri gibi olan ailelerine de öğretecekleri bu ilahileri öğrettiği gibi Idelette de küçük kızlarına bu mezmurları öğretecekti. Böylece Davut’un sözleri tüm dünyada tekrar yankılanacaktı.

Sürgün edilişlerinden sonra hastalıklarla boğuşan Clement Marot 1544 yılında öldü. Birkaç yıl sonra Calvin Theodor Beza’dan tüm mezmurların bestelenmesini istedi.

1545 yılında yurtlarında korkunç zulüm gören yüzlerce Waldensian Cenevre’ye geldi. Calvin ve Idelette misafirperverlik anlamında onlara kalacak yer ve iş bularak ellerinden geleni yaptılar. Calvin onların rahatı için bir yasa imzaladı ve konseyin onları istihkamı sağlamada işe almasını sağladı. Aslında öyle heveslilerdi ki bu yabancılara yerel halktan daha fazla önem göstermekle suçlanıldılar.

Cenevre’nin muhteşem kilise-devlet yönetimi çatlaklar baş göstermeden önce yalnızca dört yıl beslenip büyüdü. “Çalılan üyelerin” her yıl seçilmesine ve uygun olmadıkları kanıtlandığında değiştirilebilmesine rağmen, İki Yüzünde sağlam bir merkez görülüyor ve devlet onlara dokunmakta güçlük çekiyordu. Bu üyelerin bazıları aristokratik ve zengin ailelerdi. Aylak bir sosyal yaşama alışmış olarak sınırlandırılmaları öfkelenmelerine ve aşama aşama Liberaller denilen bir döngü mezhebi veya grubu kurdular. Hiçbir insan farkı gözetmemeyi amaçlayarak konsey bu insanların vahşetini tarafsız bir şekilde yargıladı, ancak onların öfkelerini alevledi ve ne yazık ki İki Yüzlerde sempati uyandırdı. Bu küçük cumhuriyeti yok etme sinyalleri veren büyük bir kriz çıktı Aralık 1547’de. Calvin’in kendisinden nefret ediyorlardı. Bir toplantı düzenleneceği bildirildi ve İki Yüzlerden Liberaller olanları ellerinde kılıçlarla gittiler. Yöneticilerin arkadaşları böyle gitmemeleri için onlara yalvardı. Idelette azalan hastalığıyla ve Calvin’in konsey koltuğuna tek başına gideceği için duyduğu korkuyla evde yatıyordu. Büyük bir gürültü koptu ve kargaşa çıktı. Calvin yılmamış görünüyordu ve büyük bir sessizlik oluştu. “Bu ayrılığımızın öncelikli nedeni olduğumu biliyorum. Eğer arzu ettiğiniz benim yaşamım ise ölmeye razıyım. Eğer bir defa daha Müjde olmadan Cenevre’yi kurtarmak istiyorsanız, buyrun deneyin” dedi Calvin. Bu meydan okuma konseyin iliklerine işledi. Üyeler eski düzensizlikleri ve adamlarını Strasbourg’a bu adama gelmesi için yalvarmalarını adına nasıl gönderdiklerini anımsadılar. Toplantı huzura kavuştu ve Calvin elini tartışma yöneticisine kaldırdı.

Ama bu yalnızca bir ateşkesti. “Calvin’in Cenevre’de son bir ya da iki haftası” diye okuyoruz. Ve şimdi sevgili Idelette’si gündün güne eriyip bitiyordu. Reformcu için karanlık bir zamandı. Caddelerde, sokaklarda alenen aşağılanıyor, köpeklere ismi veriliyordu; aynı tartışma yöneticisi Perrin’in Birinci Konsey başkanı olmak için milletin gözüne girmeye çalıştığını görüyordu. Cenevre’nin yıkılacağı ya da yükseleceği günün yaklaştığını hissediyordu. Yükseldiğini biliyoruz, Liberaller altı yıl sonra Rabbin Sofrası’nda yenilgiye uğratılacaklardı, ama Calvin bunu bilmiyordu ve Idelette’yle olan son günlerinde üzerlerine kara bulut çökmüştü. Ölmesinden üç gün önce Idelette onunla kendisinin olan iki çocuğuyla ilgili konuştu. “Onları çoktan Tanrı’ya emanet ettim” dedi. “Bu beni onlara göz kulak olmaktan alı koymaz” dedi Calvin. “Tanrı’ya emanet edilmiş çocukları ihmal etmeyeceğinden şüphem yok” diye yanıtladı Idelette. “Ruhun güzelliği yapılacak binlerce övgüden daha kuvvetli bir şekilde etkiler beni” dedi daha sonra Calvin.

“Ey görkemle dirilmiş olan, İbrahim’in ve atalarımın Tanrısı! Başlangıçtan beri ve tüm çağlarda halkın Sana güvendi. Hiçbirisi utandırılmadı. Ben de kurtuluş için Sana bakıyorum” dedi son sözlerinde. Calvin ölürken yanındaydı ve “birlikte geçirdikleri yıllar içerisinde her birinde ne kadar eğlendiklerini anlattı ve bu dünyadan Babasının göklerdeki konutuna gitmek için ayrıldığını söyledi”.

Nisan 1549’da Idelette öldü. Calvin sadece kırk yaşındaydı ve onsuz on beş yıl daha yaşayacaktı. Hastalığı boyunca onu yetenekli bir doktor olan ve Calvin’in 2.Selanıkliler Yorumu kitabını atfettiği Benedict Textor muayene etti.

Calvin Idelette’nin ölümünü derinden hissetti, ama görevlerine ara vermeden devam etmesi gerektiğinden düşmanları onun için kalpsiz dedi. “Elimden geleni yaparım keder beni yok etmesin diye. Hayat arkadaşımın yoksun bırakıldım, hizmetimin sadık yardımcısıydı o.

Dostlarım ruhumun kederini hafifletmede yapabilecekleri her şeyi yaptılar bir anlamda... Rab İsa Ruhuyla sizinle olsun ve bu kederli zamanımda benimle de. Bu keder ki eğer Tanrı yere düşenleri kaldırmamış, güçsüzlere güç vermemiş, zayıfı canlandırmamış ve göklerden bana yardım etmemiş olsaydı beni ezerti.”

Zaman acısını dindirdi, ama Idelette’yi düşündükçe ağır bir yük hissediyor ve yorgun ruhu cenneti arzuluyordu; sonsuza kadar onunla olacağı düşüncesi cenneti daha fazla arzulamasına neden oluyordu. Bu durumdan dolayı yüreğinde çektiği acıya bir kardeşinin daha önce deneyimlemiş olduğu bu acıyı yaşamasıyla tuz basıldı. “Karının yüklemiş olduğu bu acının sende nasıl derin bir yara bıraktığını kendi yaşadıklarımın biliyorum. Kederimle başa çıkmanın ne kadar zor olduğunu hatırlıyorum. Rab Ruhü’yla üzüntünü yatıştırırsın, Ruhü’yla seni yönlendirsin ve çalışmalarını bereketlesin.”

Filename: Idelette De Bure (John Calvin'in Karısı).docx
Directory: /Users/darlenenbocek/Documents/ProtestanReform/updated_To_UPL
OAD/DONE
Template: /Users/darlenenbocek/Library/Group
Containers/UBF8T346G9.Office/User Content.localized/Templates.localized/Normal.dotm
Title:
Subject:
Author: Microsoft Office User
Keywords:
Comments:
Creation Date: 3/9/23 1:43:00 PM
Change Number: 2
Last Saved On: 4/7/23 4:41:00 PM
Last Saved By: Darlene Bocek
Total Editing Time: 1 Minute
Last Printed On: 4/7/23 5:14:00 PM
As of Last Complete Printing
Number of Pages: 6
Number of Words: 2,768
Number of Characters: 18,195 (approx.)